

opusdei.org

Prelatovo pismo (rujan 2013.)

U Mariji najvećim sjajem blistaju sva bitna obilježja Crkve: najuže jedinstvo s Bogom i ljudima; istaknuta svetost; katoličanstvo po kojem je njezino Srce otvoreno prema svim potrebama njezine djece; a također i apostolstvo.

3.09.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pišem vam iz Njemačke, na povratku s putovanja u različitim državama Južne Amerike gdje sam se radovao biti s tolikim vašim sestrama i tolikom vašom braćom, kao i s mnogim drugim ljudima koji su povezani s duhom Djela. Zahvalimo Nebu jer smo također i prigodom Svjetskog dana mladeži vidjeli, kao što je rekao Benedikt XVI., kako Crkva jest i uvijek će biti mlada i lijepa. Na isti način kao što ste me duhovno pratili tih tjedana, nastavite i sada kako bi bili obilni apostolski plodovi.

Ovih zadnjih mjeseci promatramo ljepotu Crkve razmišljajući o crtama koje je odlikuju i koje razmatramo u Vjerovanju. Po Krštenju smo uvedeni u Kristov tor i od tada smo ovce u njegovom ovčinjaku. Dobar Pastir slijedi svaku pojedinu, posebno milošću koju nam ulijeva u ostalim sakramentima, prije svega u Euharistiji koja nas sve više

poistovjećuje s Kristom i pretvara nas u aktivne udove mističnoga Tijela, u žive stijene duhovnoga Hrama kojeg održava Tješitelj; i u Pokori gdje nam Gospodin prašta grijeha i daje nam obnovljenu snagu za pobjedu u duhovnoj borbi.

Radujem se misliti na to prije blagdana Rođenja Naše Gospe, slijedećeg 8.9., jer u Mariji vidimo potpuno ostvaren ideal na koji smo svi pozvani. Ustvari, od njezinog Bezgrešnog Začeca, Djevica – zaštićena od svakoga grijeha i milosti puna – predraga je Kći Boga Oca, živi Hram Duha Svetoga, predodređena da bude Majka utjelovljene Riječi. Pripremimo se djetinjom ljubavlju na taj blagdan, čestitajmo Našoj Gospi i donesimo joj – kao njezina dobra djeca i to želimo biti – dar svoje djetinje ljubavi i neupitnu vjernost njezinom Sinu Isusu. Nastojimo hodati vrlo blizu Nje za vrijeme ostalih marijanskih spomendana u

ovom mjesecu koji sada započinjemo, kao i uvijek.

Želio bih ujedno da obratimo pažnju na blagdane koji su polovinom mjeseca: Uzvišenje Svetoga Križa, 14.9. i slijedećeg dana liturgijski spomen Blažene Djevice Marije podno Križa, a to je ujedno godišnjica izbora predragoga don Alvara, prvog nasljednika našega Oca na čelu Opusa Dei.

Ti dani imaju nutarnju vezu s Crkvom koja dobiva spasonosnu snagu iz otvorenog boka Krista na Križu, suradnjom njegove Majke, *nove Eve* koja je božanskim određenjem surađivala s Kristom, *novim Adamom*, na otkupljenju ljudi. Iz tog ju je razloga Papa Pavao VI., zaključujući jednu od sjednica II. vatikanskog sabora, nazvao *Majkom Crkve*; „to znači, Majka čitavog Naroda Božjeg, kako vjernika, tako i pastira koji je zovu dragom Majkom.

Želimo da od sada bude čašćena i da je zaziva cijeli kršćanski narod tom predivnom titulom“[1]. Teško je opisati radost našega Oca kada je zazivao Našu Gospu tom titulom, već u prijašnje vrijeme je to ponavljao u privatnoj pobožnosti.

U Mariji najvećim sjajem blistaju sva bitna obilježja Crkve: najuže jedinstvo s Bogom i ljudima; istaknuta svetost; katoličanstvo po kojem je njezino Srce otvoreno prema svim potrebama njezine djece; a također i apostolstvo. Za ove tjedne, ispunjam se radošću dok vas podsjećam na to kako ispovijedamo da je Crkva „sagrađena na trajnim temeljima, na "dvanaestorici apostola Jaganjčevih" (*Otk* 21, 14); neuništiva je; nezabludiva u istini: njome upravlja Krist preko Petra i drugih apostola, koji su prisutni u svojim nasljednicima, u Papi i u zboru biskupa”[2].

U Blaženoj Djevici Mariji blista taj aspekt Crkve. Ona je bila ustvari ta koja je u Kani Galilejskoj omogućila da prvi Učiteljevi učenici zadobiju vjeru u Njega i tako ih je pripremila na poziv za apostolat koji su kasnije primili[3]. A svojoj Majci se Isus obratio s Križa preporučujući je ljubljenom apostolu, a po njemu svim učenicima[4]. Sveta Marija, vjerna tom zadatku, održala je Apostole u jedinstvu dok su čekali Duhove[5]. Dojmljivo je vidjeti kojim zalaganjem je slijedila prve korake svih njih u prvoj evangelizaciji nakon dolaska Tješitelja, kao što pokazuju neka svjedočanstva drevne Crkve. „Blažena Djevica Marija nije samo hrabrila svete Apostole i ostale vjernike da budu strpljivi i da podnose kušnje, već je bila solidarna sa svim njihovim teškoćama, podržavala ih je u propovijedanju, bila je u duhovnom jedinstvu s Gospodinovim učenicima u njihovom zatočeništvu i mučenju i njihovom

zatvoru“[6]. Sada s Neba, i još većom djelotvornošću, nastavlja podržavati apostolat Crkve po cijelom svijetu: jača Pastire i vjernike kako bi svaki pojedinici prema primljenim darovima i milostima dao svjedočanstvo za Isusa Krista i donio njegovo ime, kao i sveti Pavao, *pred narode i kraljeve i sinove Izraelove*[7], u okolinu gdje ih je postavio njihov ljudski i božanski poziv.

Katekizam Katoličke Crkve poučava: „Sva je Crkva apostolska ukoliko je, preko nasljednika sv. Petra i apostola, u zajedništvu vjere i života sa svojim početkom. Sva je Crkva apostolska ukoliko je "poslana" u čitav svijet; svi članovi Crkve, iako na različite načine, sudjeluju u tom poslanju”[8]. Nitko stoga ne može smatrati da je zadatak koji je primila Dvanaestorica prije Uzašašća Isusa Krista na Nebo nešto što se tiče samo posvećenih službenika. ***U Crkvi postoje različite službe, ali samo***

jedan jedini cilj: posvećivanje ljudi. I u ovom djelu sudjeluju, na neki način, snagom pečata primljenog u Krštenju i Krizmi svi kršćani. Svi mi moramo se osjećati odgovornima za ovo poslanje Crkve koje je poslanje Kristovo. Tko ne osjeća želju za spasenjem duša, tko se ne zalaže svom snagom da ime Kristovo bude poznato i ljubljeno, taj neće razumjeti apostolstvo Crkve[9].

U svojim prvim mjesecima kao univerzalni Pastir, Papa Franjo ne zamara se podsjetiti na taj divan zadatak za sve kršćane. Na jedan i drugi način poziva na ispit: **Kako živimo svoju crkvenost, svoju pripadnost Crkvi? Jesmo li živo kamenje ili smo, tako reći, umorno, malaksalo, ravnodušno kamenje? Jeste li vidjeli kako je ružno vidjeti umornog, malaksalog, ravnodušnog kršćanina? Takav kršćanin nije**

dobar, kršćanin mora biti živahan, radostan što je kršćanin; mora živjeti tu ljepotu pripadnosti Božjem narodu koji je Crkva. Otvaramo li se djelovanju Duha Svetoga (...) ili se pak zatvaramo u same sebe govoreći: 'previše sam zauzet, to nije moj zadatak'?[10]. A nedavno, kada je završavao Svjetski dan mladosti u Riu de Janeiro, uputio je mladeži posebno naglašavajući isti poziv kada je svoju poruku sabrao u tri riječi: **Idite, ne bojte se, služite**. I objasnio je: **No, budite oprezni. Isus nije rekao: „Idite, ako želite, ako imate vremena“, već je rekao: “Podite, dakle, i učinite mojim učenicima sve narode.”** Dijeliti iskustvo vjere, svjedočiti vjeru, naviještati Evanđelje: to je zapovijed koju Gospodin povjerava cijeloj Crkvi, a što uključuje i vas. No, ta zapovijed nije rođena iz želje za dominacijom, iz želje za moći već je rođena iz snage ljubavi, iz činjenice da je Isus prvi

koji je došao u našu sredinu i (...) dao cijelog sebe, dao je svoj život kako bi nas spasio[11].

Mlaki kršćanin, pasivni kršćanin, još nije shvatio što Krist očekuje od svih nas. Kršćanin, koji je zabrinut samo za svoje vlastite poslove i koji malo mari za spasenje drugih, ne ljubi Isusovim Srcem. Apostolat nije isključivi zadatak hijerarhije ili svećenika i redovnika. Gospodin poziva sve nas, da vlastitim primjerom i riječima budemo posrednici one milosne struje koja teče u vječni život[12]. Sveti

Josemaría ukazao je na to od prvih trenutaka utemeljenja Opusa Dei kao na najvažniji dio poslanja Crkve koje je primio od Boga. Njegova poruka, koja važi za svih, konkretnije je upravljena običnim kršćanima; onim ženama i muškarcima čiji život se po božanskom pozivu odvija posred vremenitih stvarnosti, dok oni nastoje pretvoriti ga u sredstvo za

širenje Kraljevstva Božjega.

Tridesetih godina je pisao: ***Imaj na umu, sinko moj, da nisi samo duša koja se sjedinjuje s ostalim dušama kako bi učinila dobru stvar. To je mnogo... ali je nedovoljno. – Ti si apostol koji ispunjava nepromjenjivi Kristov nalog***[13].

Potrebna su dva temeljna uvjeta kako bi sudjelovanje vjernika na apostolskom poslanju Crkve donijelo plod: poučljivost prema poticajima Tješitelja i usko zajedništvo s Papom i Biskupima u zajedništvu sa Svetom Stolicom. To dvoje je neophodno.

Duh Sveti je – kao što je učio Pavao VI. – „glavni pokretač evangelizacije“[14], koji podržava apostolat u našem osobnom životu i u životu svih u Crkvi. Naviještanje Evanđelja je „sreća i vlastiti poziv Crkve, njezin najdublji identitet. Crkva postoji kako bi

evangelizirala“[15]. I svaki kršćanin isto tako: mi postojimo kako bismo pošli u Nebo vodeći sa sobom mnoge druge ljude. Moramo se utjecati Tješitelju moleći Ga za svjetlo i snagu kako bismo dalje nosili zadatak *nove evangelizacije* koja nam je svima povjerena. **Za naviještanje evanđelja je, dakle, nužno još se jednom otvoriti djelovanju Božjeg Duha, bez straha od onoga što od nas traži i kamo nas vodi. Uzdajmo se u njega! On će nas osposobiti da živimo i svjedočimo našu vjeru. On će i prosvijetliti srce onoga kojeg susrećemo**[16].

Kako je velika radost širiti znanje i ljubav prema Isusu! Ne usporimo korak zbog mogućih poteškoća; baš nasuprot, poput prvih kršćana, pod zaštitom Marijina plašta, potrudimo se sve više da budemo glasnici Tješiteljevi na svakom mjestu gdje se nalazimo: svojim čvrsto kršćanskim ponašanjem, svojom prikladnom

riječu koju smo prišapnuli onome koji je nesiguran, jasno, kao što uvijek moramo svima reći.

Drugi uvjet je zajedništvo s Papom i Biskupima. Zajedništvo u nakanama i molitvama. Uvijek inzistiram na tome, jer samo ćemo s Petrom i pod Petrom, u jedinstvu sa Zborom Biskupa, djelotvorno služiti Crkvi. Naš Otac je pisao: ***Mi ćemo pridonijeti tome da apostolstvo bude svima vidljivo pred očima ako dokažemo s velikom vjernošću svoje jedinstvo s Papom, koje je jedinstvo s Petrom. Ljubav prema svetom Ocu mora biti u nama divna strast, jer u njemu vidimo Krista. Ako s Gospodinom razgovaramo u molitvi, dobit ćemo jasan pogled kojim ćemo moći prepoznati djelovanje Duha Svetoga čak i u događajima koje možda ponekad ne razumijemo i koji nam zadaju brige i tjeraju suze na oči***[17].

Dok posebno ljubimo Gospodina na Križu, naći ćemo snagu kako bismo mogli bez zaustavljanja i kompleksa vratiti svijet Kristu. Blagdan Uzvišenja, blagdan slavnoga Križa, pokazuje nam upravo ovo: put slave prolazi pored dragovoljnog i radosnog prihvaćanja protivština, fizičkih i moralnih, koje Gospodin dopušta u našem životu: **per crucem ad lucem**, molio je naš Otac. Majka Božja neprestano je uz nas i tako Križ znači radost; na drvu cvjetaju ruže – kao na drvenom križu u našim kapelama – iako ponekad ima trnja. Ali, usprkos našoj ništavnosti, na divan način nastaje radost u suradnji s Isusom na spasenju duša!

Za nekoliko dana, kada budem već u Rimu, čeka me – kao i uvijek – mnogo zadataka koje treba obavljati i rješavati. Među ostalim to je priprema beatifikacije predragog don Alvara, iako datum još nije određen. Preporučite posebno tu

nakanu i koristite vrijeme koje još preostaje i upoznajte bolje njegov lik i djela i širite ih; tako ćete biti zahvalni za njegov odgovor potpune vjernosti prema Presvetom Trojstvu, duhu Djela i našem Ocu.

I nastavite moliti za bolesnike – za one od Djela i sve ostale – kako bi se znali sjediniti s Gospodinovim Križem. I neka na taj način mogu intenzivnije sudjelovati na primjeni otkupljenja koje je Krist obavio u svim dušama.

Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Solingen, 1. rujna 2013.

[1] Pavao VI., govor na zaključenju treće saborske etape, 21.11.1964., br. 25.

[2] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 869.

[3] Usp. *Iv* 2, 11; *Mk* 3, 13-15.

[4] Usp. *Iv* 19, 26-27.

[5] Usp. *Dj* 1, 12-14.

[6] Sveti Maksim Ispovjednik, *Marijin život VIII.*, 97 („Testi mariani del primo millenio“, Rim 1989., svezak 2, str. 260).

[7] *Dj* 9, 15.

[8] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 863.

[9] Sveti Josemaría, homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[10] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 26.6.2013.

[11] Papa Franjo, homilija na Misi završetka Svjetskog dana mladeži, Río de Janeiro, 28.7.2013.

[12] Sveti Josemaría homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[13] Sveti Josemaría, *Put*, br. 942.

[14] Pavao VI., Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 8.12.1975., br. 75.

[15] *isto*, br. 14.

[16] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 22.5.2013.

[17] Sveti Josemaría homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

© 2012 *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

hr-hr/article/prelatovo-pismo-
rujan-2013/ (2.03.2026.)